

Limburgs Mooiste ondanks de regen (17 mei 2008)

Vrijdagmiddag om half twee komt Gert met de bus mij ophalen voor ons tweede Limburgs avontuur in de maand mei. Het wordt ditmaal een low budget trip. We gaan gebruik maken van de LM camping in Landgraaf. We slapen echter niet in een tent maar achter in de bus en Gert heeft daarvoor twee matrassen pas gemaakt zodat mijn luchtbed in Marknesse achter blijft. Vol goede moed vertrekken we naar het zuiden. Na een reis van 4 uur arriveren we bij de camping en schrijven we ons in voor 1 nacht met pasta maaltijd en ontbijt. Gert parkeert de bus aan de rand van het terrein en we vertrekken te voet naar Megaland om de startenvelop op te halen. In de envelop zit het rugnummer en een stuurlabel. We eten in het restaurant onze pasta maaltijd. We hebben daar uitzicht op het enorme Megaland manifestatieterrein. De pasta en saus zijn lekker maar voor ons geachte clublid Cees zou de kwantiteit volstrekt onvoldoende geweest zijn maar dit terzijde.

We wandelen terug naar de camping en nemen nog een pilsje in de sportkantine die naast de camping is gelegen. Terug bij de bus monteert Gert zijn slechtweer banden en ik voorzie de fietsen van het rode label. Alles is klaar voor de dag van morgen. We installeren de matrassen en maken ons gereed voor de nacht. Goed 10 uur liggen we plat en al snel val ik in slaap. Midden in de nacht wordt ik wakker door gekletter op het dak en onweergeluiden. Ja, dat is het nadeel van slapen in een bus. Het is net een koektrommel maar we blijven wel droog en als om 5.45 de wekker gaat maken we ons klaar voor het fietsgebeuren. Het regent licht als we naar de kantine lopen voor het ontbijt. Binnen staat alles reeds klaar. De mannen van de voetbal hebben gezorgd voor een prima ontbijtbuffet en met een goed gevulde maag vertrekken op de fiets naar de start op het Megaland terrein.

Zoals elk jaar probeert de organisatie (Stichting Grand Ballon) de deelnemers te verrassen met fraaie, onbekende wegen en hellingen. Of ze daar ook dit jaar weer in zijn geslaagd zullen we aan het eind van de tocht weten.

Het is gelukkig droog wanneer ik om 7 uur mijn teller indruk en de tocht begint. We volgen de rode pijlen maar na enkele km rijden zijn we nog maar met z'n drieën. Er klopt iets niet en nadat we een soort mountainbike paadje worden opgestuurd besluiten we terug te gaan. De pijlen blijken roze te zijn i.p.v. rood maar na 2 km hebben we de rode lus weer te pakken. We rijden door Heerlen richting Ubachsberg en volgen weer het traject van de rode lus en trappen lekker door. De temperatuur is goed en de benen voelen goed aan. Dat belooft wat. Gert gaat goed omhoog maar dat zegt nog niet alles. Hij geeft meestal vanaf de start gelijk gas. Na goed 25 km zijn we reeds in Eys en net buiten het dorp begint de klim van de Eyserbosweg. Normaal zit deze klim aan het eind van de tocht (AGR) en ben je redelijk gesloopt maar nu rijden we vlot naar boven en net achter de top is al een Shimano servicepost. Daar stoppen we even want bij Gert komt er stoom uit de oren. Hij heeft teveel kleding aan getrokken en wisselt van tenue. Even later fietsen we weer verder. Gert heeft niet alleen een kleding wissel toegepast maar heeft ook een binnenband laten liggen. Deze komt vast van pas want volgens Gert was men bij Shimano reeds door de bandenvoorraad heen. Het is werkelijk niet te geloven wat een bandenleed zich onderweg afspeelt.

In Stokhem krijgen we een onbekende klim: de Dode Man. Je moet hier gelijk licht schakelen want de klim is behoorlijk steil. Deze klim brengt ons op het zelfde plateau als wanneer je de Keutenberg op fietst. We rijden langs een terras waar we in april 2007 nog koffie en vlaai met Cees hebben gehad.

We naderen nu de pleisterplaats Gulpen, de eerste controlepost. Het is net 9 uur als we hier weer een knip in het stuurlabel krijgen. We ontvangen een krentenbol en Gert gaat op zoek naar

een toilet. Inmiddels is het gaan regenen en als Gert terug komt trekken we onze regenjasjes aan. Fietsen in de regen is niet geweldig en in de afdalingen moet je niet te hard willen gaan. Dat betekent veel remmen en daardoor slijten de remblokjes snel. De tocht gaat verder en we duiken Valkenburg in op weg naar de Cauberg. De klim gaat goed en we krijgen terwijl de lichte regen nog steeds op ons neer daalt een aantal minder bekende klimmetjes: Keunestraat, Bergstraat, Molenweg en Vroelen. De route gaat vanuit het schitterend gelegen dorp Noorbeek, naar het gehucht Ulvend op de Belgisch- Nederlandse grens. Deze weg vormt de verbinding met de Voerstreek die vanaf het gehucht Ulvend begint.

Na 80 km komen we bij de tweede controle post in Val Dieu. Hier komen we Harold tegen. Deze Rotterdammer is een bekende van Gert. Vorig jaar stond hij in Italië op dezelfde camping en we kwamen hem ook in augustus 2007 tijdens Luik-Bastenaken-Luik tegen. Na een banaan en een bekertje drinken gaat we met z'n drieën verder. We sluiten aan bij drie fietsers. De dame voorop rijdt pittig door en blijkt (volgens Gert) een Friezin te zijn. Er volgen nu twee lastige klimmen. Eerst de Grijszandrots en daarna de Kosenberg. Op het lichtste verzet val ik deze klim aan maar hij wordt steeds steiler (18%). Het is een aanslag op de benen maar zij aan zij met de Friezin kom ik boven. Boven wacht ik even op Gert en Harold daarna gaat het richting Teuven. Via het Bovenste Bos klimmen we weer naar Nederland. Op de grens staat een klein bekend restaurant waar we de soep gaan keuren. Die smaakt goed evenals het broodje kaas. Het is inmiddels droog geworden en de regenjasjes gaan uit. Na de stop dalen we af richting Epen en beginnen aan de langste klim van Limburgs Mooiste: Camerig.

De Camerig is volgens de Cotacol-ranking zowel de zwaarste helling, de helling met het grootste hoogteverschil als de langste helling van Nederland. Dit is niet de kuitenbijter die wielrenners vrezen. Geen steile passages zoals op de Keutenberg die door velen als de zwaarste klim in Nederland wordt beschouwd, maar een lange klim met zelfs een aantal korte afdalingen. De hoge score is vooral te danken aan de lengte van de klim. Let tijdens de klim op de fantastische vergezichten aan de rechterhand, bij helder weer zijn zelfs de Hoge Venen in de Ardennen zichtbaar.

Ik besluit om deze klim maar eens volle bak op te rijden. Alleen Harold haakt aan en halverwege neemt hij de kop over. Ik heb moeite om hem bij te houden en wanneer we boven in het bos zijn aangekomen moeten we even wachten op Gert die zijn eigen tempo naar boven rijdt.

Als Gert eraan komt, rijden we door het bos richting de Vaalserberg. Hier blijkt dat ik de benen aardig pijn gedaan heb op de Camerig. In het spoor van Gert en Harold gaat het omhoog naar het drielandenpunt.

Via Duitsland dalen we af over een stukje nauwelijks verhard bospad. Gelukkig gaat dit na een km over in verhard zodat we op de smalle bandjes weer wat tempo kunnen maken. Er volgt nu een prachtig traject met uitzicht op Aken en ondanks de regen geniet ik van de tocht. Wel krijgen we nog een pikante uitsmijter voor de wielen.

Via een aanloop over echte kasseien rijden we de steile Rohrberg op. Harold heeft de beste benen want hij is niet meer bij te houden. De benen voelen steeds minder goed zeker nu Gert nog even gas gaat geven. Even doorbijten Sjouke. Jje laat ze niet wegrijden op de laatste klim in Heerlen, de Imstenrade. Het klimmen is nu gedaan en via Heerlen bereiken we Landgraaf en komen aan op Megaland. We rijden de wielersbaan op en even voor drie uur zijn we weer terug. We krijgen een Gulpener biertje en ondanks de kou (de temperatuur is sinds de ochtend flink gedaald) smaakt deze prima. Het was door de regen een zware maar mooie tocht over veel smalle wegen met weinig verkeer.

In de drukte ben ik mijn fietsmaten even kwijt geraakt en ik speur in de mensenmassa naar Gert en Harold. Op dat moment hoor ik mijn naam en kijk ik om en zie Ronald B schoon en droog voor me staan. Hij heeft de 100 km gedaan en heeft zich reeds gedoucht en wacht op zijn maat. Nu zie ik Gert en Harold ook weer en we groeten Ronald en gaan ons welverdiende speldje ophalen. We wensen Harold het beste en gaan snel terug naar de camping.

Daar wacht ons een teleurstelling als we in onze blote kont in de kleedkamer staan. Het warme water is op en in een koude douche hebben we geen trek. Toch moet er gewassen worden want we zien er niet uit. Gert ontdekt dat er wel warm water uit de kraan van de wastafel komt en hiermee zijn we in staat om ons warm te wassen.

Na een kop koffie laden we alles in de bus en vertrekken richting de polder. Na een voorspoedige reis zijn we half acht weer terug in Marknesse. Zondagmorgen neem ik voor de schoonmaakbeurt een foto van mijn Cannondale. Werkelijk overal zit zand. Ik haal de hele aandrijflijn uit elkaar en na 3 uur is de fiets weer klaar voor het volgende avontuur.

Uw verslaggever,
Sjouke Posthuma
Marknesse, 23 mei 2008

